

Nr. 12601 /SMCSSMRP/15.04.2022

COMUNICAT DE PRESĂ

Povestea lui H... Tânărul care a fost victimă a bullying-ului doar pentru că nu a avut părinții aproape

"Mi-am dat seama că nu este important ce cred oamenii despre mine. Eu sunt cine sunt și cine vrea să-mi fie prieten, mă acceptă așa cum sunt. Încerc să fiu un eu mai bun!"

O nuanță deosebită de albastru îi colorează ochii, iar privirea pătrunzătoare și extrem de hotărâtă ascunde, de fapt, o timiditate și o sensibilitate aparte și, la cealaltă extremă, o furie greu de stăpânit. Este o persoană greu de "citit", o personalitate puternică și șarmantă, încă de la prima vedere. Îi vom spune H, inițiala unuia dintre prenumele sale. Este un tânăr de 19 ani, a cărui viață nu a fost deloc ușoară. Bunica este mama sa și, totodată, cea mai importantă persoană din viața sa: *"Mamă este cine te crește, nu cine te naște. Ea este totul! Totul până la ea! Dacă se întâmplă ceva cu ea sau dacă cineva zice ceva de ea, nu mai contează nimic..."*. Despre mama sa nu știe prea multe, *"este plecată"* și așa a fost mereu. Sunt patru frați, care nu au trăit niciodată împreună cu mama, ca o familie. Cel mai mare a fost adoptat în Statele Unite ale Americii, un alt frate este la tatăl lui, despre sora mai mică nu știe nimic și nu a reușit să o identifice până acum, iar el a avut norocul să rămână alături de bunica sa, care l-a luat în plasament.

Tatăl lui H este turc, probabil de aici și farmecul cu iz oriental al tânărului. Despre mama sa nu vrea să vorbească prea mult. A văzut-o prima dată la 13 ani: *"Când a intrat în clasă nici nu a știut cine sunt."* Nu a întrebat-o niciodată de ce a ales să stea departe de el și de frații lui și nici nu mai este interesat să afle motivul. *"De fiecare dată când am încercat să vorbesc îmi spunea că nu înțeleg eu, că sunt prea mic. Habar nu are câte am înțeles încă de când eram mic... Nu mai contează!"*.

H este un tânăr impulsiv, care nu de puține ori și-a rezolvat problemele cu pumnul. Spune că este genul de persoană care nu tace niciodată, mai ales atunci când consideră că are dreptate. Deși știe să comunice foarte bine cu cei din jur, consideră că nu se poate discuta chiar cu orice persoană, întrucât unii nu vor să comunice sau să rezolve o problemă prin discuții. Altercațiile copilărești au continuat și în perioada adolescenței, însă, când și-a dat seama că aceste situații, în care este pusă în pericol chiar propria persoană, îi fac rău bunicii a decis să schimbe ceva la el, să încerce să fie un pic mai temperat: *"Când eram mai mic eram mai terorist așa și o supăram destul de des. Când a făcut al treilea preinfarct mi-am dat seama că îi fac rău și m-am potolit. Încerc să fiu un eu mai bun, în primul rând pentru ea!"*.

Adolescentul are un suflet tare bun și este atent la oamenii din jur, chiar dacă a trăit mai multe experiențe neplăcute până acum. În copilărie a suferit din cauza lipsei părinților din viața lui: *"La școală întrebau mereu colegii <<Dar de ce vine mereu bunica ta? Dar unde este mama/tata?>>". Până a venit momentul în care efectiv nu mai suportam întrebările de genul acesta. Totul pleacă de acasă, de la educația*

pe care le-o dau părinții...". Spune că furia sa este generată de bullying-ul cu care s-a confruntat în copilărie: "Îmi spuneau mereu că sunt orfan, că eu nu am părinți... Nu a fost ușor. M-am simțit prost mult timp, până mi-am dat seama că nu este important ce cred oamenii despre mine. Eu sunt cine sunt și cine vrea să-mi fie prieten mă acceptă așa cum sunt". **Din păcate, H este doar unul dintre copiii traumatizați de societate, fără a avea vreo vină pentru că nu a crescut lângă părinții naturali. Povestea lui poate fi un semnal de alarmă pentru fiecare dintre noi, să nu mai fim atât de băgăcioși în ceea ce privește viața personală a celor din jur. Nu știm povestea din spatele unui chip trist, abătut sau, de ce nu, chiar zâmbăreț. Și în spatele bucuriei poate fi o traumă ascunsă. Atunci când suntem "agasanți" prin curiozitatea pe care o manifestăm față de aspecte ce ne par normale, îl putem răni, fără intenție, pe celălalt.**

Și acasă a fost cumva "victima" mătușilor sale, care au fost geloase pe iubirea pe care bunica i-a oferit-o lui H, crescându-l ca pe propriul copil.

În trecut a jucat și handbal, dar a renunțat la acest sport chiar când a apărut oportunitatea să ajungă la echipa din Ploiești: "Nu puteam să o las pe mama (bunica). Păi ce făcea singură, stătea numai cu gândul la mine. Aș fi venit acasă doar o dată pe săptămână... Am considerat că e mai bine să-i fiu aproape.". Tânărul este inteligent, deși nu excelează la școală, pentru că recunoaște că este delăsător. Reține foarte ușor informațiile, iar discuțiile cu el sunt extrem de interesante. S-a maturizat mult prea devreme și vorbește "ca un om mare", cu o vastă experiență de viață. Este și foarte muncitor. Deja de ani de zile muncește pentru a-și câștiga banii de buzunar, încercând să nu pună povara financiară tot pe umerii bunicii, chiar dacă aceasta i-a oferit mereu tot ce a avut nevoie. Este demn de laudat faptul că a muncit pentru a-și câștiga banii cu care și-a plătit școala de șoferi! Urmează examenul, pe care îl așteaptă nerăbdător.

Când va fi un bărbat total independent spune că va vizita mai multe țări și va încerca să își găsească și tatăl, în Turcia. Nu știe exact unde îl va duce viața, dar știe că va munci pentru a obține ceea ce își dorește și pentru a o susține pe mama sa (bunica). Deja rolurile se inversează, iar H va fi cel care va avea grijă de cea care l-a crescut și care i-a oferit toată iubirea și atenția.

Îl felicităm pentru maturitatea cu care tratează viața și pentru felul în care a acceptat că stă doar în puterea lui să reușească ceea ce își propune. Este puternic, este inteligent și este bun, astfel că noi credem că are toate șansele să reușească. Mai trebuie puțină ambiție pentru partea de formare/învățare, iar "rețeta" este completă!

DIRECTOR GENERAL

jr. Ionela Sandu

ȘEF SERVICIU SMCSSMRP,

prof. Eremia Alina-Ioana